

Udskriftsdato: 13. december 2025

KEN nr 9325 af 15/04/1994 (Historisk)

Ankestyrelsens principafgørelse O-41-94 om kontanthjælp - opholdskommune - flyttehjælp - boligmæssig forbedring - billigere bolig

Ministerium: Social- og Boligministeriet

Journalnummer: J.nr.: 21179-92

Ankestyrelsens principafgørelse O-41-94 om kontanthjælp - opholdskommune - flyttehjælp - boligmæssig forbedring - billigere bolig

Resume:

En flytning til en billigere bolig med det formål at forbedre en persons økonomiske forhold, kunne ikke i sig selv anses for at være en boligmæssig forbedring.

Kassation:

Principafgørelsen er afløst af en nyere afgørelse

Love:

Lov om social bistand - lovbekendtgørelse nr. 829 af 1. oktober 1992 - § 47, stk. 1 og § 47, stk. 2

Vejledninger:

Socialministeriets vejledning nr. 49 af 5. marts 1987 om kontanthjælp efter bistandsloven - pkt. 30

Sagsfremstilling:

En kvinde henvendte sig i maj 1992 til A kommune og søgte om flytte hjælp i forbindelse med flytning til B kommune, hvor hun havde fundet en 3-værelses lejlighed til en månedlig husleje, der inkl. varme, el og efter fradrag af boligsikring udgjorde 2.743 kr.

Hun boede på ansøgningstidspunktet alene i en 5-værelses lejlighed, hvor nettoboligudgiften tilsvarende udgjorde 4.253 kr. pr. måned.

Om kvindens økonomiske forhold var det oplyst, at hun efter at have opgivet et revalideringsforløb modtog 6.205 kr. i kontanthjælp pr. måned.

B kommune havde afslået at meddele samtykke til flytningen og begrundet afgørelsen med, at betingelserne i bistandslovens § 47 ikke var opfyldt.

A kommune ydede den 1. juni 1992 hjælp til kvindens flytning i form af boligindskudslån og flytteomkostninger.

Ankenævnet tiltrådte B kommunes afgørelse, hvorefter der i henhold til bistandslovens § 47, stk. 1, meddeltes afslag på A kommunes anmodning om flyttesamtykke i anledning af kvindens flytning til B kommune.

Nævnet begrundede afgørelsen med, at den bevilgede flyttehjælp efter en samlet vurdering ikke havde medført en boligmæssig forbedring i relation til bistandslovens § 47, stk. 1. Afgørelsen medførte således, at A kommune fortsat måtte anses for opholdskommune for kvinden. Nævnet havde i afgørelsen udtalt, at flytning til en billigere bolig i nogle tilfælde ifølge praksis ville kunne betragtes som en boligmæssig forbedring som forudsat i bistandslovens § 47, stk. 1.

I det foreliggende tilfælde havde flytningen medført en væsentlig mindre nettoboligudgift, således at det udmålte behov i henhold til en § 37-beregning ikke længere var beskåret af et maksimum.

Nævnet havde ved afgørelsen lagt vægt på, at kvinden var flyttet til en lejlighed, der størrelsesmæssigt ikke var en rimelig løsning på boligproblemet, når hensås til, at der var tale om en enlig person uden forsørgelsesforpligtelser og uden udsigt til selvforsørgelse i den nærmeste fremtid.

A kommune havde i forbindelse med klagen anført, at det var uholdbart for kvinden at forblive i lejligheden og selv afholde 957 kr. til boligudgiften af sin grundydelse. Ved flytningen var hun i stand til at nedbringe sin boligudgift med 1.510 kr. månedligt.

På den baggrund fastholdtes det, at ansøgers boligmæssige og økonomiske situation bedredes i så væsentlig grad, at betingelserne i bistanndslovens § 47 måtte anses for at være opfyldt.

Sagen blev behandlet i principielt møde til afklaring af, om enflytning til en billigere bolig kunne anses for at være en bolig mæssig forbedring.

Afgørelse:

Ankestyrelsen fandt, at en flytning til en billigere bolig, der alene medfører en forbedring af de økonomiske forhold, ikke er omfattet af bistanndslovens § 47, stk. 1. A kommune havde derfor ikke været berettiget til at yde flyttehjælp til kvinden med den virkning, at opholdskommuneforpligtelsen overgik til B kommune, jf. bistanndslovens § 47, stk. 2.

Ankestyrelsen tog ved afgørelsen ikke stilling til, hvorvidt flytningen til lejligheden i B kommune i øvrigt var en rimelig løsning på kvindens boligproblem.

Med henvisning til, at A kommune havde ydet flyttehjælp til kvindens flytning til Århus, uden at betingelserne herfor var opfyldt, fandt Ankestyrelsen således, at A kommune fortsat måtte betragtes som hendes opholdskommune.

Ankestyrelsen tiltrådte således ankenævnets afgørelse.